

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2010 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Marek Charuza

Sędziowie: SA Małgorzata Niementowska

SO del. Wiesław Kosowski (spr.)

po rozpoznaniu w sprawie z **wniosku A. S.**

w przedmiocie wyłączenia sędziów składu orzekającego

na zasadzie art. 41 §1 k.p.k. (a contrario)

postanawia

nie uwzględnić wniosku A. S. o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziów Sądu Apelacyjnego w Katowicach w osobach SSA Alicji Bochenek, SSA Bożeny Summer – Brason, SSA Jolanty Śpiechowicz.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach rozpoznawał w dniu 30 czerwca 2010r. sprawę z zażalenia A. S. na zarządzenie Przewodniczącego XXI Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 8 marca 2010r. o odmowie przyjęcia środka odwoławczego. W toku posiedzenia A. S. złożył wniosek o wyłączenie sędziów orzekających w sprawie. Jako powód wskazał odmowę uwzględniania wniosku prokuratora o zwrócenie się do Sądu Okręgowego o wyjaśnienie, czy w istocie przez okres 7 dni od wydania merytorycznego postanowienia w sprawie nie było do akt dołączone jego uzasadnienie. Zdaniem wnioskodawcy takie ustosunkowanie się do wniosku oskarżyciela publicznego przesądza o przyjętym przez sąd rozumowaniu, niezgodnym z zasadami logiki.

Dodatkowo w uzupełniającym uzasadnieniu wniosku A. S. zarzucił przewodniczącej składu, iż odmówiła mu „patrzenia” w akta w toku posiedzenia i podchodzenia do stołu sędziowskiego, wywierała presję poprzez wskazywanie, że na posiedzenie zaplanowano 15 minut, wprowadziła go w błąd co do potwierdzenia doręczenia wezwania.

W stosunku do sędziego referenta A. S. podniósł jego zdaniem „słabe zorientowanie w aktach sprawy”.

Tym samym w jego ocenie postawa składu orzekającego nacechowana jest wszechstronnym brakiem obiektywizmu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wniosek A. S. o wyłączenie składu orzekającego w sprawie zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego XXI Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 8 marca 2010r. o odmowie przyjęcia środka odwoławczego nie jest zasadny i dlatego nie został uwzględniony.

W sprawie brak jest podstaw do wyłączenia sędziów orzekających z mocy ustawy, to jest z powodu okoliczności wymienionych w art. 40 k.p.k.

W tej sytuacji rozważyć należy podstawy z art. 41 k.p.k. Podstawą wyłączenia sędziego w trybie przewidzianym w wymienionym przepisie jest istnienie okoliczności tego rodzaju, iż mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Instytucja iudex suspectus ma miejsce, gdy brak jest możliwości obiektywnego przekonania przeciętnie rozsądnej osoby, że okoliczności te nie będą rzutowały na bezstronne osądzenie sprawy. Strona składająca wniosek w tej materii winna uzasadnić swe stanowisko.

A. S. pod adresem wszystkich sędziów orzekających w przedmiotowej sprawie sformułował de facto tylko jeden zarzut, mianowicie oddalenie wniosku prokuratora. Zdaniem wnioskodawcy przesądza to o przyjętym przez sąd rozumowaniu, niezgodnym z zasadami logiki.

Sąd rozpoznający sprawę miał jednak pełne prawo do takiego rozstrzygnięcia kwestii wypadkowej, która pojawiła się w toku postępowania. Wielokrotnie tak w komentarzach, jak też orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, iż oceny sędziowskie, mieszczące się w granicach argumentów osadzających zasadność środka odwoławczego, nie wykraczające poza zakres orzekania, nie uzasadniają wątpliwości co do bezstronności sędziego w rozumieniu przepisu art. 41 § 1 k.p.k. (m.in. postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2004r., V KK 170/03). Podobnie nie uzasadnia wątpliwości co do bezstronności sędziego wydanie rozstrzygnięcia w kwestiach wypadkowych, np. co do wniosków dowodowych składanych przez strony. Odmienne rozumowanie prowadziłoby do wniosków sprzecznych z zasadami procesu karnego i paraliżu postępowania. Strona, której wniosek nie zostałby uwzględniony mogłaby doprowadzić do wyłączenia poszczególnych sędziów prowadzących jej sprawę.

Powodem wyłączenia sędziego w trybie art. 41 mogą być ponadto sytuacje wskazujące na trwałe powiązania personalne między nim a stroną lub jej przedstawicielem, typu: przyjaźń, niechęć, wrogość, zbieżność lub rozbieżność interesów itp. (zob. post. SN z 7 lipca 1972 r., I KR 12/72, OSNPG 11/1972, poz. 179, czy w. SN z 11 kwietnia 1980 r., IV KR 55/80, OSPiKA 1-2/1982, poz. 11). Takie okoliczności przez wnioskodawcę nie zostały wykazane w stosunku do żadnego z sędziów orzekających.

Brak też w sprawie innych związków, jakie łączyłyby sędziów z niniejszą sprawą, wynikłych np. z prowadzenia uprzednio sprawy powiązanej z obecną.

Za okoliczności uzasadniające wątpliwości co do bezstronności sędziego nie można uznać informowania strony o zaplanowanym czasie na daną sprawę. Przewodniczący składu orzekającego ma bowiem obowiązek czuwania nad sprawnym przebiegiem postępowania. Ma też prawo zwracania uwagi, by w swych wypowiedziach uczestnicy postępowania nie odbiegali od meritum sprawy. Podobnie winien czuwać nad zachowaniem powagi i porządku na sali rozpraw. Osoby tam obecne nie mogą w sposób dowolny poruszać się i zachowywać.

Twierdzenia A. S. o „słabym zorientowaniu w aktach sprawy” sędziego referenta również są bezpodstawne i nie poparte żadną zasadną argumentacją.

W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględniania wniosku A. S. o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziów orzekających, to jest SSA Alicji Bochenek, SSA Bożeny Summer – Brason i SSA Jolanty Śpiechowicz.

Z./

odpis postanowienia doręczyć A. S..

Katowice, dnia 21 lipca 2010 roku